

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2.12.2010, č.j.: CPR-12401-1/ČJ-2010-9CPR-C236,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též jen „odvolací orgán“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 26.07.2010 č.j.: CPPH-069953/CI-2009-60 o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že dne 21.07.2009 byla Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha, Oddělením povolování pobytu, pracovištěm Chodov (dále jen „správní orgán I. stupně“) přijata do řízení žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V tiskopisu žádosti žalobce jako účel pobytu uvedl „sloučení s občanem ČR.“ K žádosti žalobce přiložil: úředně ověřený Doklad o splnění podmínky dle § 87b odst. 1 písm. b) zákona

č. 326/1999 Sb., ve kterém prohlašuje, že sdílí společnou domácnost s paní L. K., státní příslušnicí České republiky a svou manželkou N. M., dcerou M. M. a synem R. M., státními příslušníky Ruské federace, dále úředně ověřený doklad (potvrzení) o zajištění ubytování na adrese M., B., P., plnou moc udělenou panu Mgr. Marku Sedlákoví, vč. substituční plné moci pro Mgr. Petra Václavka a asistenta Davida Vavřinky, a kopii cestovního průkazu totožnosti č. JC012973. Dne 31.07.2009 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti. Konkrétně jej vyzval, aby k žádosti o povolení k přechodnému pobytu doložil doklad potvrzující splnění podmínky dle ustanovení § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nebo doklad potvrzující splnění podmínky dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a dále doklad dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a), c) d) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce doložil správnímu orgánu I. stupně 2 ks fotografií, doklad o zdravotním pojištění platný do 11.09.2009 a cestovní průkaz totožnosti č. JC012973 platný do 13.11.2009. Dne 19.08.2009 pak žalobkyně doložila kopii „Potvrzení o převzetí“ podepsanou pronajímatelem bytu a paní K. L. a 3 kopie příjmových pokladních dokladů o úhradách nájemného.

Správní orgán I. stupně vydal dne 26.07.2010 rozhodnutí č.j.; CPPH-069953/CI-2009-60, jímž byla žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítnuta podle ustanovení § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Podle citovaného ustanovení policie žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, v němž namítl, že rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to pro jeho nepřezkoumatelnost dle § 68 odst. 3 správního řádu a dále pro porušení procesních práv účastníků řízení v podobě porušení práva disponovat s předmětem řízení a nakonec porušení § 3 správního řádu. Jediným odůvodněním rozhodnutí je dle žalobce konstatování správního orgánu, že účastník řízení nesplňuje ani jednu z podmínek pro uznání postavení rodinného příslušníka občana EU a nelze na něj pohlížet ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce zdůraznil, že se považuje za osobu ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž zákon nestanovuje žádný konkrétní doklad o účelu tohoto pobytu. Dle vyjádření Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27.11.2009 je nutno tento právní pojem vykládat širěji než v rámci standardních příbuzenských stavů ve smyslu předchozích ustanovení § 15a. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, podle kterého ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., správní orgán žádost posuzoval, ani z něj nevyplývají žádné skutkové a právní důvody. Konstatování správního orgánu, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek, resp. podmínku dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nesplňuje, je zcela nepřipustné, neurčité a nedostatečné, neboť v něm absentují základní náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k této nepřezkoumatelnosti je žalobce zbaven svého práva řádně se proti rozhodnutí hájit a polemizovat s ním, neboť mu nejsou známy konkrétní skutkové a právní důvody tohoto rozhodnutí.

Odvolací orgán k těmto argumentům žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 a § 51 odst. 3 správního řádu a zároveň v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v rozhodnutí uvedl důvody, na základě kterých předmětnou žádost zamítl. Spisovým materiálem je prokázáno, že dne 31.07.2009 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti. Vyzval jej, aby k žádosti o povolení k přechodnému pobytu doložil doklad potvrzující splnění podmínky dle ustanovení § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nebo doklad potvrzující splnění podmínky dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a dále doklad dle § 87b odst.

2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a), c) d) téhož zákona. Lhůta k odstranění vad žádosti byla žalobci stanovena v trvání 10 dnů ode dne doručení výzvy. Výzva byla doručena právnímu zástupci účastníka řízení dne 05.08.2009 a paní K. L. podle ustanovení § 25 správního řádu. Žalobce byl správním orgánem I. stupně náležitě poučen ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb., a o důsledcích spojených s nedoložením požadovaných dokladů, tedy o tom, že je to důvod pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 87e odst. 1 s odkazem na ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že z ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., vyplývá, že „ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“ Žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu byla podána podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve kterém je výslovně (pod bodem 13) uveden odkaz na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Pro účely Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.04.2004 (dále jen „Směrnice č. 2004/38/ES“) se ve smyslu čl. 2 bodu 2 „rodinným příslušníkem“ rozumí:

- a) manžel nebo manželka;
- b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právního předpisu členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu; s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, a to v souladu s podmínkami stanovenými příslušnými právními předpisy hostitelského členského státu;
- c) potomci v linii přímé, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanová pod písmenem b);
- d) předci v linii přímé, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení pod písmenem b).

Z ustanovení čl. 3 bodu 2 Směrnice č. 2004/38/ES vyplývá, kdo je oprávněnou osobou. Z čl. 3 bodu 2 vyplývá, že aniž by bylo dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, usnadňuje hostitelský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob:

- a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2, a kteří jsou
- b) v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují péči tohoto občana Unie o ně;
- c) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.

Hostitelský členský stát pečlivě posoudí osobní poměry těchto osob a zdůvodní každé odepření vstupu či pobytu těchto osob. Z čl. 2 bodu 2 a čl. 3 bodu 2 Směrnice č. 2004/38/ES, vyplývá, kdo je rodinným příslušníkem a kdo může být oprávněnou osobou, která splňuje zákonné podmínky pro podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu ve smyslu ustanovení § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit. K tomuto účelu nelze použít formu čestného prohlášení. Rozhodování o tom, komu bude povolen přechodný pobyt na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který pro rozhodování také vytváří všechny příslušné mechanismy, včetně respektování svých mezinárodních závazků. Je proto zcela na místě, že při rozhodování o udělení práva přechodného pobytu je příslušnému správnímu orgánu dána možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. V žalobcem zmiňovaném stanovisku Ministerstva České republiky. Odboru azylové a migrační politiky je vyjádřen obsah pojmu „vztah obdobný

vztahu rodinnému“, který není v právním řádu České republiky přesně definován, takže je nezbytné vycházet například z ustanovení § 116 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, upravujícího pojem osob blízkých, podle něhož je osobou blízkou příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel a dále pak se za osoby navzájem blízké pokládají jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném, jestliže by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala jako újmu vlastní. Po vyloučení první kategorie osob uvedených v ustanovení § 116 zákona č. 40/1964 Sb., tedy osob, které se stávají blízkými osobami již na základě příbuzenského nebo manželského poměru bez dalšího, které pod § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nelze subsumovat, zbývá kategorie osob, které se stávají osobami blízkými až na základě určitých fakticky existujících vzájemných vztahů. Z hlediska aplikace ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., bude v rámci této kategorie osob nejvíc početně zastoupen vztah „druh - družka“. Lze počítat i s jinými druhy vztahů, které lze podřadit pod pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“, a to za kumulativního splnění dvou podmínek. Takové osoby musí být k sobě ve vztahu obdobném vztahu rodinnému a dále musí být vzájemný poměr mezi těmito osobami ve skutečnosti tak osobně a citově intenzivní, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala jako vlastní. Posouzení, zda se jedná o vztah obdobný vztahu rodinnému či nikoliv, je nezbytné vždy provádět podle okolností konkrétního případu, a to s přihlédnutím k tomu, zda je splněna podmínka trvalosti takového vztahu. Druhou podmínkou je sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie v souladu s ustanovením § 115 zákona č. 40/1964 Sb. Rodinný příslušník občana Evropské unie by tak měl s občanem Evropské unie sdílet společné bydlení v témže bytě/domě. Spolužití uvedených osob musí mít trvalý charakter, za společnou domácnost nelze považovat návštěvy, výpomoc v domácnosti či přechodné ubytování.

Žalobce v odvolání rovněž namítl, že správní orgán jej zcela nedostatečně poučil o tom, jaký konkrétní doklad má předložit a už vůbec se nevyjádřil k listinným dokladům, které mu předložil. Takový postup je dle mínění žalobce v příkrém rozporu se zásadou předvídatelnosti, protože účastník řízení nemá informace o tom, které podklady správní orgán považuje za relevantní a které by odůvodňovaly vydání pozitivního rozhodnutí. K této námitce odvolací orgán uvedl, že aby cizinec mohl být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., je povinen správnímu orgánu hodnověrným způsobem doložit (prokázat), že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním sdílí společnou domácnost. Tuto skutečnost žalobce nedoložil, ačkoliv byl správním orgánem I. stupně náležitě poučen o důsledcích nedoložení takového dokladu. Pokud se cítil rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., bylo na něm, aby tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně hodnověrně (nezpochybnitelným způsobem) doložil. Odvolací orgán na základě výše uvedeného uvedl, že je na žalobci jako účastníku řízení, aby hodnověrným způsobem doložil, že splňuje obě podmínky uvedené v § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tj. že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním sdílí společnou domácnost. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu, když žalobce poučil, kdo může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Dle odvolacího orgánu je spisovým materiálem prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínku rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., sám tuto skutečnost hodnověrným způsobem nedoložil, ačkoliv k tomu byl správním orgánem I. stupně vyzván. Z ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu vyplývá, že pokud správní orgán zjistí skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Typickým případem je situace, kdy žadatel nesplňuje podmínky stanovené zákonem. V daném případě žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky paní K. L. Aby mohl splnit podmínku rodinného příslušníka občana Evropské unie, musel by doložit hodnověrným

způsobem, že má se jmenovanou trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ní žije ve společné domácnosti (musí být doloženo obojí, nikoliv pouze skutečnost, že spolu žijí v témže bytě). Na závěr odvolací orgán konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, jež je vyjádřena v § 3 správního řádu a podle níž „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ Z uvedených závěrů učinil správní orgán I. stupně správný závěr, když žádost žalobce podle ustanovení § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., zamítl.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že žalovaný odůvodnil své rozhodnutí v korelaci s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu tím, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, jestliže sdílí společnou domácnost „pouze“ s nezletilým dítětem, občanem EU, aniž by jeho partnerka/družka byla občanem Evropské unie, resp. v příčinné souvislosti s tímto primárním argumentem, že žalobce nedoložil doklad, který by potvrzoval, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., když výklad tohoto ustanovení žalovaným je stěžejní pro naplnění důvodů pro zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány obou stupňů v rámci svého výkladu považují za rodinného příslušníka ve smyslu výše uvedeného ustanovení pouze druha a družku, a to v návaznosti na Směrnici č. 2004/38/ES. Takový výklad je však dle žalobce nesprávný a neodpovídá zákonnému ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., které bylo inkorporováno právě v návaznosti na výše uvedenou směrnici. Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neobsahuje jedinou zmínku o tom, že by se vztahovalo toliko na druha či družku občana EU, když z jeho dikce jednoznačně vyplývá, že se jedná o trvalý vztah obdobný rodinnému. Jako naprosto absurdní se jeví konstatování, že se v České republice jedná typicky o vztah druha a družky. Žalobci není zřejmé, na základě kterých právních předpisů, dospěl žalovaný k závěru, že za vztah obdobný vztahu rodinnému lze považovat typicky vztah druha a družky. Má za to, že ze strany žalovaného se jedná o účelovou snahu minimalizovat okruh možných žadatelů o povolení k pobytu na území České republiky, přičemž takový postup je v přímém rozporu s výše uvedenou směrnicí, konkrétně její preambulí, podle níž základním principem této směrnice je zachování jednoty rodiny. V důsledku tohoto principu by měl hostitelský stát přezkoumávat v souladu s vnitrostátními předpisy otázku, zda by i osobám, které nejsou v definici rodinného příslušníka občana EU, měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo jakékoliv další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.

Pokud správní orgán při svém výkladu argumentuje výše uvedenou Směrnicí, měl by především vycházet z jejího smyslu a účelu a nikoliv vytrhávat z kontextu jednotlivá ustanovení. I kdyby tedy žalobce nespadal pod definici rodinného příslušníka dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., je správní orgán povinen se s výše uvedeným základním principem vyrovnat, a to minimálně v situaci, kdy samotnou směrnicí argumentuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán nijak citové, fyzické, faktické, biologické a ani finanční vztahy mezi žalobcem a občanem EU nehodnotil a naopak zcela formalisticky, nelogicky a absurdně vyzval žadatele, aby předložil doklad o tom, že existuje příbuzenský vztah mezi ním a občanem EU, přestože z obsahu žádosti vyplývá, že takový vztah mezi nimi neexistuje, což je logicky důvodem pro podání žádosti dle § 87h odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť za předpokladu, že by mezi nimi příbuzenský vztah existoval, by žalobce žádal dle jiného

ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce je však přesvědčen, že je nutno jej považovat za osobu dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť vztah mezi biologickým rodičem a potomkem bez toho, aby tento vztah byl vztahem formálním a bylo jej tak možné označit za rodinný, je vztahem obdobným rodinnému, tak jak vyplývá z tohoto ustanovení. Správní orgán dle názoru žalobce nepřipustně zužuje a obchází princip výše uvedené směrnice na zachování jednoty rodiny. Tento princip si nepochybně uvědomil a pochopil zákonodárce, který umožnil a umožňuje osobám ve vztahu obdobným vztahu rodinnému požádat o povolení k přechodnému pobytu. Pokud by tomu tak nebylo a tento princip by bylo třeba chápat v rámci úzké definice rodinného příslušníka (správním orgánem avizovaný partner), jistě by zákonodárce takto restriktivně tuto osobu definoval. Žalobce je přesvědčen, že se správní orgán bez zákonného zmocnění snaží substituovat funkci zákonodárce při výkladu výše uvedené směrnice, a zneužívá tak svoji pravomoc.

Otázku, které vztahy spadají pod definici vztahů obdobným vztahům rodinným, lze navíc nalézt jak v předpisech správněprávních, tak i trestněprávních. Žalobce na tomto místě poukázal na to, že termín „obdobného vztahu rodinnému“ se objevuje v souvislosti s právem svědka odmítnout výpověď (§ 55 odst. 4 správního řádu v návaznosti na ustanovení § 116 zákona č. 40/1964 Sb.), kdy s tímto pojmem bezprostředně souvisí pojem osoby blízké, a to za předpokladu, že by újmu, která utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala jako újmu vlastní. Pokud tedy existuje jakýkoliv vztah mezi dvěma osobami, který je vztahem obdobným vztahu rodinnému, nikoliv však vztahem rodinným a zároveň by újmu, která utrpěla jedna z nich, by druhá pociťovala jako újmu vlastní, je třeba takovou osobu považovat za osobu blízkou. Z výše uvedeného vyplývá, že pro určení toho, co se rozumí vztahem obdobným vztahu rodinnému, je podstatný především faktický, nikoliv formální a navíc do značné míry subjektivní vztah dvou osob, přičemž je zcela nerozhodné, zda se jedná o vztah partnerský či obdobný vztahu rodičovskému, prarodičovskému apod. Výše uvedené závěry jednoznačně podporuje i znění § 100 odst. 2 trestního řádu, ze kterého vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi osobou partnera, druha a osobou v poměru rodinném či obdobném. Logickým výkladem je tak nutno dovodit, že za osobu dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., v žádném případě nelze považovat výhradně druha či družku.

Žalobce má za to, že jeho názor ohledně interpretace a aplikace § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a případně Směrnice č. 2004/38/ES plně odpovídá taktéž aktuálnímu vyjádření Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze 27.11.2009, Z tohoto vyjádření, které bylo v rámci doplnění odvolání doloženo do spisového materiálu, je zřejmé, že pod kategorií osob dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., v žádném případě nespadá pouze institut druh - družka, ale i jiné vztahy, které musí být vztahy rodinnými nebo obdobnými rodinným a vzájemný poměr mezi těmito osobami musí být takový, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala důvodně jako vlastní. Může se tak kupříkladu jednat o poměr jednoho z rodičů k nevlastnímu dítěti, pokud žije tímto dítětem ve společné domácnosti, poměr poručníka k dítěti - poručenci nebo poměr pěstouna k dítěti.

Žalovaný, respektive správní orgány obou stupňů zamítly (s implicitním odkazem na skutečnost, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU) žádost o povolení přechodnému pobytu z důvodu, že údajně nepředložil náležitosti v korelaci se zákonem 326/1999 Sb., konkrétně že ke své žádosti o povolení k přechodnému pobytu nepředložil doklad potvrzující splnění podmínky sdílení společné domácnosti. Žalobce namítl, že do spisového materiálu doložil relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, poskytl správnímu orgánu součinnost a navrhoval důkazy k prokázání sdílení společné domácnosti (například vyjádření účastníků řízení či místní šetření). Dále opakovaně vyzýval správní orgán, aby specifikoval, jaký listinný doklad považuje za dostačující k tomu, aby bylo prokázáno naplnění § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a správní orgán tak akceptoval faktický stav, tedy sdílení společné domácnosti. Nad rámec výše uvedeného účastníci řízení podepsali čestná prohlášení s úředně ověřenými podpisy o sdílení společné

domácnosti. Přes maximálně možnou investigativní činnost účastníků řízení nebylo žádným správním orgánem účastníkům řízení sděleno, jaký doklad je nutno předložit, aby bylo prokázáno sdílení společné domácnosti. Dokonce i úřady České správy sociálního zabezpečení jednoznačně deklarovaly, že ani v jejich aplikační praxi nutné pro posuzování výplaty sociálních dávek v kontextu sdílení společné domácnosti neexistuje žádný listinný doklad, formulář či jiný dokument, který by bylo možno považovat za listinný doklad potvrzující sdílení společné domácnosti, přičemž je vždy nutno vycházet z místních šetření a výpovědí účastníků řízení, případně svědků. Účastníci řízení zcela jasně v rámci místního šetření prokázali sdílení společné domácnosti (v inkriminovaném bytě se nacházely osobní věci obou účastníků řízení, sdílení společné domácnosti bylo potvrzeno osobami žijícími v okolí bydliště), totéž bylo zjištěno v rámci vyjádření účastníků řízení před správním orgánem a vyplývá to i z dalších listinných důkazů založených ve spisovém materiálu. Přes výše uvedené správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl s tím, že nebyl předložen listinný důkaz, aniž by účastníkům řízení sdělil, co by případně za takový listinný důkaz považoval. Jak vyplývá z § 4 odst. 1, 2 správního řádu a zejména následné judikatury Nejvyššího správního soudu, správní orgán je povinen v řízení postupovat tak, aby účastníci řízení byli řádně informováni a poučeni o požadavcích správního orgánu spojených s kladným vyřízení jejich žádosti. Jedním z bazálních předpokladů naplnění principů dobré správy a veřejné správy jako služby je dle interpretace Nejvyššího správního soudu právě nutný požadavek předvídatelnosti jednání a postupu správního orgánu v řízení. Jestliže správní orgán odmítá předkládané důkazy účastníků řízení s tím, že ani jeden z nich neprokazuje sdílení společné domácnosti, aniž by účastníkům řízení sdělil, anebo alespoň indikoval, jaký důkaz by považoval za relevantní, zcela jednoznačně postupuje v rozporu s požadavkem předvídatelnosti, a tedy i v rozporu s výše uvedenými principy dobré správy a veřejné správy jako služby. Správní orgán v rozporu se zákonem nesdělil účastníkům řízení, jaký doklad by byl ochoten akceptovat, respektive co považuje za listinný důkaz prokazující sdílení společné domácnosti, ani v odůvodnění zamítavého rozhodnutí. Správní orgán tak zcela na základě libovůle v rozporu s aplikační praxí svou i dalších správních orgánů rozhoduje bez relevantního kontextu, co je či co není nutno považovat za listinný důkaz dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Takový postup je v rozporu s výše uvedenými zásadami správního řízení a jednoznačně porušuje práva účastníků řízení, a to zvláště v situaci, kdy správní orgán způsobil nedůvodné průtahy v řízení a ve dvou stupních rozhodoval o žádosti účastníka řízení téměř devět měsíců, ačkoliv délka správního řízení v obou stupních neměla přesáhnout dobu čtyř měsíců. Nesdělení toho, jaký doklad správní orgán považuje za relevantní pro prokázání sdílení společné domácnosti, vedlo v příčinné souvislosti k zamítnutí žádosti žalobce. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří oprávněné zájmy osob, jichž se dotýká činnost správního orgánu. Oprávněným zájmem žalobce bylo a i nadále zůstává žít na území České republiky s účastníkem řízení č. 2 (paní L. K.) ve společné domácnosti a stejně tak je to zájmem účastníka řízení č. 2.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost ve věcech pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data jednal s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Právní zástupce žalobce k věci samé při jednání uvedl, že na základě výzvy ze dne 31.7.2009 žalobce správnímu orgánu předložil smlouvu o nájmu o bytu a dále příjmové doklady o platbě nájemného. K dotazu soudu na nejasnosti v žalobě, kde je na str. 2 žaloby zmiňováno odvolání paní M. M., a v bodě IV. poukazováno na ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což je ustanovení týkající se trvalého pobytu, o který se v této věci nejedná,

zástupce žalobce uvedl, že se jedná o písařskou chybu. V dané věci považuje za klíčové, že správní orgán vyzýval žalobce k doložení listin dokládajících existenci společné domácnosti a vztahu obdobného vztahu rodinnému, avšak nespecifikoval, o jaké doklady by se mělo jednat, pouze příkladmo uvedl, co by tím mělo být. Správní orgán sám neprovedl místní šetření a výsledk účastníků, ze kterého by mohl být zjištěn skutkový stav. Pokud tyto důkazy správní orgán neprovedl, jedná se o jeho pochybení, neboť skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností.

Právní zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že údaje o tom, jakými listinami žalobkyně reagovala na výzvu správního orgánu, které jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, odpovídají skutečnosti. Žalobce tedy správnímu orgánu předložil ty doklady, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce soudu předložil výzvu ze dne 31.7.2009 č.j. CPPH- 069953/CI-2009-60, kterou správní orgán I. stupně vyzval žalobce podle § 45 odst. 2 správního řádu, aby k žádosti o povolení k přechodnému pobytu doložil doklad potvrzující splnění podmínky dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999Sb., nebo doklad potvrzující splnění podmínky dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999Sb., a dále doklad dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a), c), d) zákona č. 326/1999 Sb. K odstranění vad žádosti byla žalobci stanovena lhůta 10 dnů od převzetí této výzvy. Správní orgán I. stupně ve výzvě konstatoval, že žalobce k žádosti doložil kopii cestovního průkazu totožnosti, doklad o zajištění ubytování a čestné prohlášení, ve kterém prohlašuje, že sdílí společnou domácnost s paní L. K., společně se svou manželkou paní N. M., dcerou M. M. a synem R. M., a to na adrese B., P. K žádosti však nedoložil cestovní doklad, doklad prokazující účel pobytu, fotografie a doklad o zdravotním pojištění. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval k předložení dokladu dle 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že za takový doklad se považuje předložení originálu cestovního dokladu. Správní orgán I. stupně dále vyzval žalobce k předložení dokladu dle §87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že za takový doklad se považuje doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., doklad prokazující, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, za takový doklad se považuje doklad, ze kterého bude zřejmý vztah obdobný vztahu rodinnému, jak je uvedeno v Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“, v České republice se typicky jedná o vztah druha a družky, nebo o vztah druha s druhem, družky s družkou, tzn. doklad o tom, že mezi žalobcem a konkrétní osobou, která je občanem Evropské unie nebo České republiky, je trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že sdílí společnou domácnost a společně uhrazují náklady na své potřeby. Za takový doklad se považuje např. evidenční list ze Správy nemovitostí, finanční doklady o úhradě nákladů spojených s provozem společné domácnosti či jakýkoliv jiný listinný důkaz, který tuto skutečnost nezpochybnitelně potvrdí. Nebo k předložení dokladu dle §87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že za takový doklad se považuje doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce byl dále předmětnou výzvou vyzván k předložení dokladu dle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že za takový doklad se považují fotografie, dále k doložení dokladu dle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., tj. dokladu o zdravotním pojištění. Žalobce byl ve výzvě poučen o tom, že náležitosti žádosti o povolení k pobytu nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, matričních dokladů a fotografie, pokud odpovídá jeho skutečné podobě, jak požaduje § 72 citovaného zákona. Rovněž byl poučen o tom, že

neodstranění podstatných vad žádosti ve stanovené lhůtě je důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999Sb.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle § 87e odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb., na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Podle § 87d odst. 1 písm. a/ zákona č. 326/1999 Sb., policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem.

Podle § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Podle § 15a odst. 4 písm. b/ zákona č. 326/1999 Sb., ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Poukazuje-li žalobce v podané žalobě na ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jedná se o odkaz zjevně bezpředmětný, neboť zmíněné ustanovení se netýká žádosti o povolení k přechodnému pobytu, ale žádosti o povolení k trvalému pobytu, která však v dané věci nebyla předmětem řízení. Soud na tomto místě podotýká, že i některá další žalobní tvrzení s projednávanou věcí evidentně nesouvisí. Jedná se např. o tvrzení o místním šetření a vyjádření účastníků řízení před správním orgánem, kterými podle žalobce bylo prokázáno sdílení společné domácnosti. Z rekapitulace průběhu správního řízení obsažené v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že žádné místní šetření v dané věci prováděno nebylo, stejně jako nebyl prováděno dokazování výpověďmi účastníků řízení. Tomu koneckonců nasvědčuje i samotný výsledek řízení – žádost žalobce byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., z toho důvodu, že žadatel nepředložil náležitosti žádosti stanovené zákonem, konkrétně doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Žalobce v žalobě obsáhle polemizuje s právním názorem, který podle něj ve svých rozhodnutích zastávají správní orgány obou stupňů, a sice že ustanovením § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., je fakticky chráněn pouze vztah druh – družka. Tento názor však správní orgány obou stupňů nezastávají a žalobce jim ho pouze účelově podsouvá. Je pravdou, že odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z hlediska aplikace ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., bude v rámci této kategorie osob nejvíce početně zastoupen vztah „druh – družka,“ zároveň však výslovně konstatoval, že *lze počítat i s jinými druhy vztahů, které lze podřadit pod pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“*, a to za kumulativního splnění dvou podmínek: osoby musí být k sobě ve vztahu obdobném vztahu rodinnému a dále musí být vzájemný poměr mezi těmito osobami ve skutečnosti tak osobně a citově intenzivní, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pocítovala jako vlastní. Druhou podmínkou je sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie v souladu s ustanovením § 115 zákona č. 40/1964 Sb. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že správní orgány vztah obdobný vztahu rodinnému zúžily na vztah druh – družka.

Otázkou, které osoby lze považovat za osoby mající s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.4.2010 č.j. 5 As 6/2010 – 63. V uvedeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění Městský soud v Praze na tomto místě pro stručnost odkazuje, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že *„vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.“*

Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., obsahuje dvě podmínky: 1. cizinec má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, 2. cizinec s tímto občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musí být splněny současně a cizinec musí jejich splnění správnímu orgánu hodnověrným způsobem doložit. Ustanovení § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., za tímto účelem ukládá cizinci – žadateli o vydání povolení k přechodnému pobytu povinnost předložit jako jednu z náležitostí žádosti *doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie*. Tuto povinnost žalobce v řízení prokazatelně nesplnil. V řízení před správním orgánem nejenže nepředložil žádný doklad, jenž by potvrzoval, že je rodinným příslušníkem paní L. K., státní příslušnice České republiky, ale dokonce nikdy ani nespecifikoval, jaký je jeho vztah ke jmenované. Neučinil tak v řízení před správním orgánem a ani v řízení před soudem. V žalobě pouze konstatoval neexistenci příbuzenského vztahu mezi ním a jmenovanou občankou České republiky (Evropské unie) s tím, že pokud by mezi nimi příbuzenský vztah existoval, žádal by (o povolení k přechodnému pobytu) dle jiného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.

Předložit jako jednu z náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo zákonnou povinností žalobce. Vzhledem k tomu, že správní orgán nemohl předjímat, v jakém vztahu obdobném vztahu rodinnému žalobkyně k občanu Evropské unie je, nemohl jej ani blíže poučovat o tom, jaký konkrétní doklad potvrzující existenci tohoto vztahu má ke své žádosti předložit. To platí tím spíše, že žalobce v žádném ze svých podání adresovaných správnímu orgánu neozřejmil, o jaký vztah mezi ním a paní L. K. se vlastně jedná. Výzvu

správního orgánu ze dne 31.7.2009 č.j. CPPH- 069954/CI-2009-60, kterou byl žalobce mj. vyzván k předložení „dokladu dle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že za takový doklad se považuje doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., doklad prokazující, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti,“ soud vzhledem k výše uvedenému považuje za dostatečně určitou, srozumitelnou a plně postačující. Protože žalobce ani přes tuto výzvu správnímu orgánu žádný doklad, jenž by potvrzoval, že má s paní L. K. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, nepředložil, takže z ničeho nelze dovozovat, že je cizincem, na kterého se vztahuje § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., správní orgán I. stupně jeho žádost v souladu s § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., zamítl pro nepředložení jedné z obligatorních náležitostí žádosti.

Z výše popsaných důvodů soud nevesel na námitku vytykající správnímu orgánu porušení principů dobré správy, které žalobce spatřuje v tom, že mu nebylo sděleno, jaký doklad by byl správní orgán ochoten akceptovat.

Správní orgán také nikterak nepochybil, když v dané věci neprováděl žádné dokazování, ať již formou místního šetření či pohovorů s účastníky řízení. Vzhledem k nepředložení požadovaného dokladu zde absentovalo prvotní skutkové „tvrzení“, že mezi žalobcem a paní L. K. existuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a o jaký vztah se konkrétně jedná, a tím pádem nebylo co dokazovat. Soud na tomto místě považuje za vhodné zopakovat, že předložení takového dokladu, jenž by potvrzoval, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., *zákonnou povinností žalobce*.

Žalobce neustále zdůrazňuje, že v řízení před správním orgánem prokázal sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie. Zcela přitom pomíjí, že samotné sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie k naplnění ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nepostačuje. Jak již bylo soudem uvedeno shora, zmíněné ustanovení obsahuje dvě kumulativní podmínky – vedle *sdílení společné domácnosti* s občanem Evropské unie je druhou podmínkou, že cizinec má s občanem Evropské unie *trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému*. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce nebylo nepředložení dokladu potvrzujícího sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale nepředložení dokladu, jenž by potvrzoval, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Doklady o sdílení společné domácnosti s paní L. K. samy o sobě takový vztah žalobce ke jmenované potvrzovat nemohou. Vzhledem k tomu, že ze strany žalobce nebyla nijak doložena (a ostatně ani tvrzena) existence vztahu k paní L.K., který by bylo lze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo zcela bezpředmětné zabývat se splněním první podmínky, tedy tím, zda žalobce se jmenovanou skutečně sdílí společnou domácnost.

Žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat smyslu, účelu či základního principu Směrnice č. 2004/38/ES, jímž je zachování jednoty rodiny, jestliže v průběhu správního řízení ani neuvedl (a příslušným dokladem nedoložil) existenci jakéhokoliv svého vztahu k paní L. K. Z ničeho tak nelze dovodit, že by ve vztahu ke jmenované byl v postavení rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 či v postavení tzv. „oprávněné osoby“ ve smyslu čl. 3 zmíněné Směrnice.

Z odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že devátý senát Městského soudu v Praze nesdílí názor vyslovený osmým senátem zdejšího soudu v rozsudku ze dne 1.11.2011 č.j. 8 A 4/2011 – 57 týkajícím se dcery žalobkyně M. M., podle kterého správní orgán pochybil, když vůči účastníkovi řízení vydal nekonkrétní výzvu k předložení dokladu o existenci společného soužití, přičemž nijak nespecifikoval, jaký doklad vlastně od účastníka řízení očekává, a v dané věci neprovedl žádné šetření.

Proti případnému překročení lhůt stanovených zákonem pro vydání rozhodnutí o předmětné žádosti se žalobce mohl bránit žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, popř. žalobou na ochranu proti nečinnosti. Nedodržení těchto pořádkových lhůt nemá samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková